

A close-up portrait of a woman, likely Anne Boleyn, wearing a dark, lace-trimmed hood with gold beading. She has a serious expression and is looking slightly to the right. The background shows a window with a dark metal frame. The lighting is soft, highlighting her features.

Philippa Gregory

DRUHÁ
BOLEYNOVÁ

DRUHÁ BOLEYNOVÁ

PHILIPPA GREGORY

DRUHÁ
BOLEYNOVÁ

Z angličtiny přeložil Otakar Kořínek

slovar

Copyright © Philippa Gregory Ltd. 2001
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2018
Translation © Otakar Kořínek 2018
Cover photo © Richard Jenkins 2018

ISBN 978-80-556-3186-8

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Anthony

Jar 1521

Počula som tmené vírenie bubnov. Nevidela som však nič, iba šnurovanie na živôťiku dámy, ktorá stála predou mnou a bránila mi vo výhľade na popravislo. Na kráľovskom dvore som žila už vyše roka, zúčastnila som sa na stovkách slávnostných podujatí, ale na takomto ešte nikdy.

Keď som ustúpila trocha nabok a natiahla krk, uvidela som odsúdeného, ako v sprievode kňaza pomaly kráča z Toweru k trávinatej ploche, kde čakalo drevené pódium s dreveným klátom uprostred, kat vystrojený do práce v košeli s krátkymi rukávmi a s čiernou kapučňou na hlave. Celá scéna pripomínala skôr divadlo ako skutočnú udalosť a ja som to pozorovala, akoby to bolo dvorské zábavné predstavenie. Kráľ sedel na tróne, tváril sa neprítomne, akoby si v duchu opakoval prejav na udelenie milosti. Za ním stál môj manžel William Carey, za ktorého som bola už rok vydatá, môj brat George a môj otec sir Thomas Boleyn. Všetci sa tvárili pochmúrne. Zamrvila som prstami v hodvábných črievičkách a zatúžila som, aby sa kráľ poponáhľal s udelením milosti, takže by sme sa všetci mohli pobrať na raňajky. Mala som len trinásť rokov a bola som stále hladná.

Vojvoda z Buckinghamu si hore na popravisku vyzliekol hrubý kabát. Boli sme dostatočne blízki príbuzní na to, aby som ho nazývala strýkom. Prišiel na moju svadbu a daroval mi pozlátený náramok. Otec mi povedal, že mnohoro urazil kráľa. V žilách mu kolovala kráľovská krv a vydržoval si priveľkú družinu ozbrojených mužov, čo sa nepáčilo kráľovi, ktorý mal obavy o trón, lebo na ňom dosiaľ nesedel celkom bezpečne. Najhoršie zo všetkého však boli jeho údajné slová, že kráľ stále nemá syna a dediča, že syna a dediča nedokáže splodiť a pravdepodobne zomrie bez syna, ktorý by po ňom nastúpil na trón.

Také názory sa nesmeli vyslovovať nahlas. Kráľ, dvor aj celá krajina vedeli, že kráľovná musí porodiť syna, a to čo najskôr. Tvrdiť niečo iné znamenalo prvý krok na ceste vedúcej k dreveným schodom popraviska, po ktorých teraz môj strýko pevne a bez strachu vystupoval. Správny dvoran nikdy nevyslovuje neprijemné pravdy. Život kráľovského dvora by mal byť vždy veselý.

Strýko Stafford prešiel do prednej časti pódia, aby vyslovil svoje posledné slová. Bola som priveľmi ďaleko, nepočula som, čo hovorí, a navyše som nespúšťala zrak z kráľa, čakajúc, že vstane a udelí kráľovskú milosť. Muž stojaci v ranných slnečných lúčoch na popravisku bol kráľovým partnerom pri tenise, súperom v rytierskych súbojoch, spoločníkom pri nespočetných pitkách a hazardných hrách, boli kamaráti od kráľových chlapčenských rokov. Kráľ mu teraz udelí lekciu, tvrdú verejnú lekciu, a potom mu odpustí a všetci pôjdeme na raňajky.

Malá vzdialená postava sa obrátila k spovedníkovi. Muž sklonil hlavu, aby prijal požehnanie a pobožkal ruženec. Klakol si pred klát a zovrel ho oboma rukami. Uvažovala som, aké to musí byť... položiť si líce na hladké navoskované drevo, vdychovať teplý vetrík vanúci od rieky, počuť nad hlavou škriekanie čajok. Aj keď strýko vie, že je to iba divadlo a nie naozaj, musí sa cítiť čudne, keď kladie hlavu na klát a za chrbtom mu stojí kat.

Kat zdvihol sekeru. Pozrela som na kráľa. Stále nezakročil. Znova som vrhla pohľad na popravisko. Môj strýko s hlavou na kláte naširoko rozťahal ruky... znak súhlasu, signál, že sekera môže dopadnúť. Znova som pozrela na kráľa. Určite už vstáva. No kráľ stále sedel, peknú tvár mal zamračenú. A zatiaľ čo som nespúšťala pohľad z kráľa, bubny znova zavírali, náhle stíchli, ozval sa úder sekery, najprv raz, potom znova a tretí raz – zvuk taký domácky, ako keď rúbete drevo. Neveriacky som hľadela, ako strýkova hlava padá do slamy a z čudne znetvoreného krku vyteká jasnočervená krv. Kat v čiernej kapucni odložil veľkú zakrvavenú sekeru a zdvihol hlavu zo slamy za husté kučery, aby sme všetci videli tú čudnú vec pripomínajúcu masku – od čela po nos čierna páska cez oči a zuby vycerené v poslednej vyzývavej grimase.

Kráľ pomaly vstal a ja som si detinsky pomyslela: „Panebože, aké príšerné nedorozumenie! Odkladal to tak dlho, až bolo neskoro. Všetko sa pokazilo. Zabudol prehovoriť včas.“

Ale mylila som sa. Kráľ to neodkladal ani nezabudol. Chcel, aby strýko zomrel pred očami celého dvora, chcel, aby všetci vedeli, že je tu len jediný kráľ a tým kráľom je Henrich. Že môže byť len jediný kráľ a tým je Henrich.

A že tomu kráľovi sa narodí syn – a čo len zmienka, že je to inak, bude znamenať potupnú smrť.

Dvor sa mlčky vrátil do Westminsterského paláca na troch člnoch plávajúcich proti prúdu rieky. Muži na brehu snímali čiapky a pokľakli, keď okolo nich rýchlo plával kráľovský čln so záplavou vlajok a ligotom prepychových látok. Sedela som v druhom člne s dvornými dámami, v kráľovninom člne. Vedľa mňa sedela moja mama. V zriedkavej chvíli záujmu ma počastovala letným pohľadom a prehodila: „Si veľmi bledá, Mary, nie si chorá?“

„Neverila som, že ho popraví,“ odvetila som. „Myslela som, že mu kráľ odpustí.“

Mama sa naklonila dopredu, dotkla sa perami môjho ucha, aby nás cez škrípanie člna a veslárovo bubnovanie nikto nepočul. „Potom si hlúpa,“ odvrkla. „A je hlúpe, že to vôbec vyslovíš. Pozoruj a uč sa, Mary. Pri dvore niet miesta na chyby.“

Jan 1522

„Zajtra odchádzam do Francúzska a privediem domov tvoju sestru Annu,“ oznámil mi otec na schodoch Westminsterského paláca. „Keď sa vráti do Anglicka, zaujme miesto na dvore kráľovnej Márie Tudorovej.“

„Myslela som, že zostane vo Francúzsku,“ namietla som. „Domnievala som sa, že sa vydá za dajakého francúzskeho grófa.“

Otec pokrútil hlavou. „Máme s ňou iné plány.“

Vedela som, že je zbytočné pýtať sa aké. Budem musieť vyčekať a uvidím. Najväčšmi som sa hrozila toho, že jej nájdu lepšiu partiu ako mne, že sa do konca života budem musieť zozadu dívať na lem jej šiat, keď pôjde predo mnou.

„Prestaň sa tváriť tak mrzuto,“ napomenul ma otec prísne.

Okamžite som vyčarila dvorský úsmev. „Samozrejme, otec,“ odvetila som poslušne.

Prikývol, a keď odchádzal, vysekla som hlboký pukerlík. Vzpriamila som sa a pomaly som vykročila do spálne môjho manžela. Na stene viselo malé zrkadlo. Zastala som pred ním a zahľadela sa na svoj obraz. „Zvládnem to,“ zašepkala som si v duchu. „Som Boleynová a to meno niečo znamená. Moja mama je rodená Howardová, čo je jedna z najvýznamnejších rodín v Anglicku. Som Howardová a som Boleynová.“ Zahryzla som si do pery. „Ale to je aj ona.“

Vyčarila som typický dvorský úsmev a odraz mojej peknej tváre mi úsmev vrátil. Som síce najmladšia Boleynová, ale nie najbežvýznamnejšia. Som vydatá za Williama Careyho, kráľovho chránenca. Som kráľovná obľúbenkyňa a najmladšia dvorná dáma. To mi nikto nevezme. Ani ona.

Annú s otcom zdržali jarné búrky a ja som sa pristihla, ako detinsky dúfam, že jej loď stroskotá a ona sa utopí. Pri myšlienke na jej smrť som cítila mäťúcu zmes ozajstného strachu a radosti. Nevedela som si predstaviť svoj svet bez Anny, no ten svet bol pre nás obe primálny.

Napokon však bezpečne dorazila. Videla som, ako kráča s otcom od kráľovského prístavného móla po štrkovej cestičke do paláca. Dokonca aj z okna na prvom poschodí som si všimla jej elegantné šaty, módný strih jej pláštá, a keď som videla, ako jej víri okolo tela, prešľahla mnou nefalšovaná závišť. Počkala som, kým sa mi stratí z dohľadu, a potom som sa ponáhľala zaujať svoje miesto v kráľovninej audienčnej sieni.

Naplánovala som si, že prvý raz sa nestretne doma, ale v kráľovniných bohato vyzdobených komnatách, a že vstanem a veľmi dospelo a láskavo ju privítam. Ale keď sa dvere otvorili a ona vošla, premohol ma nával nečakanej radosti, vykrikla som „Anna!“ a rozbehla som sa k nej, šuštiac sukňami. A Anna, ktorá vstúpila s hrdo zdvihnutou hlavou, vrhajúc okolo seba namyslené pohľady, náhle prestala byť dôležitou pätnásťročnou mladou dámou a vystrela ku mne ruky.

„Vyrástla si,“ zašepkala udýchane, pevne ma objala a pritisla si líce na moju tvár.

„Mám *veľmi* vysoké podpätky.“ Vdýchla som jej známu vôňu. Mydlo a esenciu ružovej vody z jej teplej pokožky, levanduľu z jej šiat.

„Máš sa dobre?“

„Áno. A ty?“

„*Bien sur!* Aké to je? Manželstvo?“

„Ujde to. Pekné šaty.“

„A on?“

„Veľmi vznešený. Stále je u kráľa, teší sa jeho priazni.“

„Robili ste to?“

„Áno, už dávno.“

„Bolelo to?“

„Veľmi.“

Odtiahla sa, aby mi čítala z tváre.

„Nie je to také hrozné,“ dodala som. „Usiluje sa byť jemný. Zakaždým mi ponúkne víno. Viac, je to skôr nechutné.“

Prestala sa mračiť, zachichotala sa, v očiach jej zaihralo. „Ako to, nechutné?“

„Močí do nočníka rovno predou mnou!“

Premohol ju záchvat smiechu. „Nie!“

„Stačí, dievčatá,“ ozval sa otec, ktorý šiel za Annou. „Mary, choď predstaviť Annu kráľovnej.“

Okamžite som sa zvrtila a viedla ju cez huf dvorných dám k miestu pri kozube, kde na svojom kresle vzpriamene sedela kráľovná. „Je prísna,“ upozornila som Annu. „Toto nie je Francúzsko.“

Katarína Aragónska si premerala Annu prenikavým pohľadom a ja som pocítila záchvev strachu, že ju bude mať radšej ako mňa.

Anna vysekla kráľovnej bezchybný francúzsky pukerlík a zdvihla sa s výrazom, akoby palác patrilo jej. Prehovorila so zvonným prízvukom, všetky jej gestá pripomínali francúzsky dvor. Škodoradostne som si všimla, ako chladne reaguje kráľovná na Annine módné maniere. Odtiahla som ju k lavici pod oknom.

„Neznáša Francúzov,“ vysvetlila som jej. „Nikdy ťa neprijme, ak v tom budeš pokračovať.“

Anna pokrčila plecami. „Francúzi sú najmodernejší. Či ich má rada, alebo nie. Ešte nič?“

„A čo španielske spôsoby?“ navrhla som. „Ak už musíš predstierať, že si iná.“

Anna sa pohľadovo zasmiala. „A nosiť tie ich čepce! Vyzerá, akoby jej prilepili na hlavu strechu.“

„Psst,“ napomenula som ju. „Je to krásna žena. Najpôvabnejšia kráľovná v Európe.“

„Je stará,“ odsekla Anna kruto. „Oblieka sa ako stará žena, nosí najskaredšie šaty v Európe a pochádza z najhlúpejšieho národa v Európe. My nestrácame čas so Španielmi.“

„Kto je to *my*?“ spýtala som sa chladne. „Určite nie Angličania.“

„*Les Français!*“ odvetila vyzývavo. „*Bien sur!* Teraz je zo mňa Francúzka.“

„Narodila si sa a vychovávali ťa v Anglicku, tak ako Georgea a mňa,“ namietla som. „Aj mňa istý čas vychovávali na francúzskom dvore ako teba. Prečo musíš stále predstierať, že si iná?“

„Lebo to musia predstierať všetky ženy.“

„Čo tým myslíš?“

„Každá žena musí byť niečím výnimočná. Musí byť na nej niečo, čím upúta pohľady a stane sa centrom pozornosti. Ja budem Francúzka.“

„Takže predstieraš, že si niekým, kým nie si,“ poznamenala som nesúhlasne.

Vrhla na mňa žiarivý pohľad tmavých očí a premerala si ma tak, ako to vedela len ona. „Nepredstieram o nič viac ako ty,“ odvetila ticho. „Moja malá sestrička, moje zlatíčko, moja sestrička sladučká ako med.“

Pohľady sa nám stretli. Moje svetlé oči s jej čiernymi, a ja som si uvedomila, že sa usmievam presne tak ako ona, že je mojím tmavým zrkadlovým obrazom. „Och, naozaj?“ zamrmlala som, stále odmietajúc priznať porážku. „Naozaj?“

„Presne tak,“ prikývla. „Ja budem tmavovlasá, elegantná, problémová Francúzka, zatiaľ čo ty budeš ľúbezná, prístupná, plavovlasá Angličanka. Budeme skvelá dvojica! Ktorý muž by nám odolal?“

Zasmiala som sa. Vždy sa jej podarilo rozosmiať ma. Vyzrela som z okna s tabuľkami z farebného skla a uvidela som kráľovu loveckú družinu, ktorá mierila z poľovačky do stajní.

„Prichádza kráľ?“ spýtala sa Anna. „Je naozaj taký pekný, ako sa hovorí?“

„Je úžasný. Naozaj. Tancuje a jazdí a... och, veď uvidíš.“

„Príde teraz sem?“

„Asi áno. Zakaždým ju príde navštíviť.“

Anna vrhla pohrdavý pohľad k miestu, kde sedela a šila kráľovná so svojimi dvornými dámami. „Nechápem prečo.“

„Lebo ju ľúbi,“ odvetila som. „Je to nádherný ľubostný príbeh. Vydali ju za jeho brata, ten však veľmi skoro a veľmi mladý zomrel a ona potom vôbec nevedela, čo urobí ani kam pôjde, a on si ju vzal, a urobil z nej svoju ženu a kráľovnú. Je to nádherný príbeh a on ju stále ľúbi.“

Anna nadvihla dokonale klenuté obočie a rozhliadla sa po komnate. Všetky dvorné dámy počuli, že sa páni vracajú z lovu, a naširoko si rozložili sukne a zaujali pôvabné pózy, takže vytvorili malý živý obraz, ktorý mal očariť prichádzajúcich. Vtom sa dvere rozleteli a na prahu stál kráľ Henrich a s búrlivou veselosťou nespútaného mladíka sa rozosmial. „Prišiel som vás prekvapiť a naozaj sa mi to podarilo!“

Kráľovná vstala. „Sme celkom ohromené!“ zvolala nadšene. „A veľmi potešené!“

Kráľovi spoločníci a priatelia vošli za svojím pánom do komnaty. Prvý vošiel môj brat George, pri pohľade na Annu sa na prahu zarazil, ukryl však radostný výraz v peknej tvári za dokonalou maskou dvorana a hlboko sa

sklonil nad rukou kráľovnej. „Vaše veličenstvo,“ šepol jej nad prstami. „Celé dopoludnie som strávil na slnku, no až teraz som oslnený.“

Zahľadela sa na jeho sklonenú tmavú kučeravú hlavu a venovala mu krátky, zdvorilý úsmev. „Môžete privítať svoju sestru.“

„Mary je tu?“ spýtal sa ľahostajne, akoby si nás nevšimol.

„Vašu druhú sestru, Annu,“ opravila ho kráľovná a rukou obťažkanou prsteňmi malým gestom naznačila, že máme predstúpiť. George sa nám uklonil, no privilegované miesto pri tróne neopustil.

„Veľmi sa zmenila?“ spýtala sa kráľovná.

George sa usmial. „Dúfam, že sa zmení ešte väčšmi, keď bude mať pred očami taký vzor, akým je vaše veličenstvo.“

Kráľovná sa tlmene zasmiala. „Veľmi milé,“ prehodila uznanlivo a pokynula mu, aby sa pridala k nám.

„Vitaj, slečna Krásna,“ povedal Anne. „Zdravím, pani Krásna,“ povedal mne.

Anna si ho zvedavo premerala spod tmavých mihalníc. „Kiežby som ťa mohla objasť,“ usmiala sa.

„Len čo budeme môcť, odídeme,“ vyhlásil George. „Dobre vyzeráš, Annamaria.“

„Mám sa dobre,“ odvetila. „A ty?“

„Nikdy som sa nemal lepšie.“

„Aký je manžel našej malej Mary?“ spýtala sa zvedavo pri pohľade na Williama, ktorý práve vošiel a sklonil sa nad kráľovninou rukou.

„Je to pravnuk tretieho earla zo Somersetu a veľký obľúbenec kráľa.“ George spomenul len veci, ktoré zavážili – Williamove rodinné väzby a blízky vzťah ku korune. „Urobila dobrú partiu. Vieš, že ťa priviedli domov preto, lebo ťa chcú vydať?“

„Otec mi nepovedal za koho.“

„Myslím, že pôjdeš do Ormonde,“ prehodil George.

„Takže grófka,“ usmiala sa na mňa víťazoslávne.

„Iba írsky,“ odsekla som okamžite.

Môj manžel odstúpil od kráľovninho kresla, všimol si nás a pri Anninom uprenom vyzývavom pohľade nadvihol obočie. Kráľ si sadol vedľa kráľovnej a rozhliadol sa po komnate.

„K našej spoločnosti sa pridala sestra mojej milej Mary Careyovej,“ oznámila mu kráľovná. „Toto je Anna Boleynová.“

„Georgeova sestra?“ spýtal sa kráľ.

Brat sa uklonil. „Áno, vaše veličenstvo.“

Kráľ sa na Annu usmial. Rázne sa uklonila, hlavu sklonila rýchlo, ako keď sa prevracia vedro, potom sa vystrela a vyzývavo sa usmiala. Na kráľa to nezapôsobilo, páčili sa mu poddajné, usmievavé ženy. Neprítahovali ho ženy, ktoré naňho upierali temné, vyzývavé pohľady.

„Tešíte sa, že ste opäť so svojou sestrou?“ spýtal sa ma.

Vysekla som hlboký puckerlík a vzpriamila som sa s rumencom na tvári. „Samozrejme, vaše veličenstvo,“ odvetila som lúbezne. „Ktoré dievča by ne-túžilo po spoločnosti sestry, ako je Anna?“

Trocha zvrátil obočie. Dával prednosť priamočiaremu zemitému humoru mužov pred uštipačným ostrovtipom žien. Preniesol pohľad zo mňa na Annin trocha zmätený výraz, potom pochopil narážku, hlasno sa rozosmial, luskol prstami a vystrel ku mne ruku. „Nerobte si starosti, drahá. Nikto nezatieni nevestu v prvých rokoch manželského šťastia. A navyše Carey a ja dávame prednosť plavovláskam.“

Všetci sa rozosmiali, najmä tmavovlasá Anna a kráľovná, ktorej gaštanové vlasy rokmi vybledli na hnedú a sivú. Boli by hlúpe, keby na kráľovo priateľské vtípkovanie nereagovali srdečným smiechom. Aj ja som sa rozosmiala, ale nazdávala som sa, že s väčšou radosťou v srdci než ony.

Hudobníci zahrli úvodný akord a Henrich si ma pritiahol k sebe. „Ste naozaj krásne dievča,“ prehodil súhlasne. „Carey mi povedal, že sa mu tak páči mladúčku nevestu, že si už nikdy nevezme do postele inú ako dvanásťročnú pannu.“

Bolo ťažké udržať hlavu hore a úsmev na tvári. Dali sme sa do tanca a kráľ sa na mňa usmial.

„Carey má šťastie,“ poznamenal galantne.

„Má šťastie, že sa teší vašej priazni,“ zajachtala som, pokúšajúc sa o kompliment.

„To skôr vašej!“ zvolal s náhlým výbuchom smiechu. Potom sme zavíreli v tanci, a keď som sa vznášala popri rade tanečníkov, zachytila som bratov krátky súhlasný pohľad a čo bolo ešte príjemnejšie – Annine žiarlivé oči, keď anglický kráľ pretancoval okolo nej so mnou v náručí.

Anna rýchlo zapadla do rutinného života na anglickom dvore a čakala na vydaj. Ešte stále sa nestretla so svojím nastávajúcim a zdalo sa, že hádky

ohľadom vena a finančného vyrovnanja nebudú mať konca. Dokonca ani vplyv kardinála Wolseyho, ktorý v tom mal prsty, tak ako vo všetkom, čo sa v Anglicku upieklo, nedokázal dohodu urýchliť. Anna medzitým flirtovala tak šarmantne ako pravá Francúzka, s nenúteným pôvabom slúžila kráľovej sestre, celé hodiny preklebetila, jazdila na koni a hrala rozličné hry so mnou a s Georgeom. Mali sme podobné záľuby a nebol medzi nami veľký vekový rozdiel. V porovnaní s pätnásťročnou Annou a s devätnásťročným Georgeom som bola v štrnástich stále iba dieťa. Boli sme najbližší príbuzní, a predsa takmer cudzinci. Žila som na francúzskom dvore s Annou, zatiaľ čo George sa učil spôsobom dvorana v Anglicku. Teraz, keď sme sa znova zišli, hovorili o nás na dvore ako o troch Boleynovcoch, o troch očarujúcich Boleynovcoch, a kráľ sa vo svojich súkromných komnatách často rozhladol a domáhal sa troch Boleynovcov a niekto musel bežať na druhý koniec paláca, aby nás priviedol.

Našou prvoradou životnou úlohou bolo spetrovať kráľove nespočetné zábavky – rytierske turnaje, tenis, jazdu na koni, poľovačky, sokoliarstvo, tanec. Mal rád nepretržitý prúd vzrušenia a našou povinnosťou bolo postarať sa, aby sa nikdy nenudil. Ale niekedy, veľmi zriedkavo, v pokojných chvíľach pred večerou, alebo keď vonku pršalo a nemohol ísť na lov, sa objavil v kráľovničných komnatách. Kráľovná vtedy odložila šitie alebo čítanie a poslala nás preč.

Keď som sa trocha zdržala, videla som, ako sa naňho usmieva, tak ako na nikoho iného, dokonca ani na vlastnú dcéru princeznú Máriu. A raz, keď som vošla, nevediac, že kráľ je v komnate, našla som ho sedieť pri jej nohách ako milenca. Hlava mu spočívala v jej lone a ona mu odhŕňala zlatistočervené kučery z čela a omotávala si ich okolo prstov, kde sa jagali tak jasne ako prstene, ktoré jej daroval, keď bola mladou princeznou so žiarivými vlasmi ako tie jeho, a on sa s ňou napriek radám všetkých oženil.

Po špičkách som sa vytratila, ani si ma nevšimli. Tak zriedkavo bývali spolu sami, že som nechcela narušiť čaro prítomnej chvíle. Šla som pohľadať Annu. Zababušená v plášti sa prechádzala v chladnej záhrade s Georgeom, v ruke držala kytičku snežienok.

„Kráľ je u kráľovnej,“ oznámila som im. „Sú sami.“

Anna nadvihla obočie. „V posteli?“ spýtala sa zvedavo.

Zapýrila som sa. „Pravdaže nie, sú dve hodiny popoludní.“

Anna sa uškrnula. „Musíš byť naozaj šťastná manželka, ak sa nazdávaš, že nemôžeš ísť do posteľe pred súmrakom.“

George vystrel ku mne druhú ruku. „Mary je naozaj šťastná manželka,“ zastal sa ma. „William povedal kráľovi, že nikdy nepoznal milšie dievča. Ale čo tam teda robili, Mary?“

„Iba spolu sedeli,“ odvetila som. Nechcelo sa mi opisovať ten obraz pred Annou.

„Takto neporodí syna,“ poznamenala Anna bezočivo.

„Čuš,“ zahriakla som ju súčasne s Georgeom. Podišli sme k sebe a stíšili sme hlasy.

„Určite už stráca nádej,“ prehodil George. „Koľko má vlastne rokov? Tridsaťosem? Tridsaťdeväť?“

„Iba tridsaťsedem,“ odvrkla som pobúrene.

„Má ešte mesiačiky?“

„Preboha, George!“

„Áno, má,“ prikývla Anna vecne. „Ale to jej nepomôže. Je to jej vina. Kráľ za to nemôže. Veď ten jeho bastard, ktorého má s Bessie Blountovou, sa už učí jazdiť na poníkovi.“

„Stále je dosť času,“ namietla som neisto.

„Na to, aby zomrela a on sa znova oženil?“ prehodila Anna zamyslene. „To áno. A ona nie je veľmi silná, však?“

„Anna!“ úprimne som sa zdesila. „To je odporné!“

George sa znova rozhlíadal po záhrade, aby sa uistil, že nablízku nikto nie je. Obďaleč sa prechádzali dve Seymourovie dievčatá so svojou mamou, ale tým sme nevenovali pozornosť. Ich rodina bola naším hlavným protivníkom v súperení o moc a povýšenie, radi sme predstierali, že ich nevidíme.

„Je to síce odporné, ale pravdivé,“ vyhlásil bez obalu. „Kto sa stane budúciim kráľom, ak nemá syna?“

„Princezná Mária by sa mohla vydať,“ namietla som.

„A Anglicku by vládol cudzí princ? S tým by sa ľudia nikdy nezmierili,“ odvrkol George. „A ďalšiu vojnu o trón nemôžeme pripustiť.“

„Princezná Mária by sa mohla stať kráľovnou, aj keby sa nevydala!“ vybuchla som. „Vládla by sama ako kráľovná.“

Anna pohľadovo odfrkla a do chladného vzduchu jej z úst vyletel malý obláčik pary. „To určite!“ poznamenala posmešne. „Naučí sa jazdiť obkročmo a bojovať na turnajoch. Krajine, ako je táto, nemôže vládnuť žena, mocní lordi by ju zožrali zaživa.“

Zastavili sme sa pred fontánou v strede záhrady. Anna si s dokonale nacvičeným pôvabom sadla na okraj nádrže a zahľadela sa do vody. Keď k nej dôverčivo priplávalo niekoľko zlatých rybiek, stiahla si vyššivanú rukavičku a ponorila dlhé prsty do vody. Rybky sa vynorili a s otvorenými papuľkami lapali po vzduchu. S Georgeom sme pozorovali, ako obdivuje svoj odraz na sčerenej hladine.

„Premýšľa o tom aj kráľ?“ spýtala sa svojho zrkadlového obrazu.

„Ustavične,“ odvetil George. „Je to preňho najdôležitejšia vec na svete. Ak kráľovná neporodí syna, možno vyhlási chlapca Bessie Blountovej za legitímneho a urobí z neho svojho dediča.“

„Bastard na tróne?“

„Nepokrstili ho Henrich Fitzroy bez dôvodu,“ odvetil George. „Uznávajú ho za kráľovho vlastného syna. Ak bude Henrich žiť dostatočne dlho, aby mu zabezpečil trón, ak získa súhlas Seymourovcov a nás, Howardovcov, ak Wolsey získa podporu cirkvi a zahraničných mocností... čo by mu v tom mohlo zabrániť?“

„Jeden malý chlapec a navyše bastard,“ prehodila Anna zamyslene. „Jedno šesťročné dievčatko, jedna postaršia kráľovná a kráľ v najlepších rokoch.“ Odvrátila pohľad od svojho blednúceho obrazu na hladine a zahľadela sa na nás. „Čo s tým?“ spýtala sa. „Niečo sa musí stať. Čo to bude?“

Kardinál Wolsey poslal kráľovnej list so žiadosťou, aby sme sa na fašiangový utorok zúčastnili na predstavení v maskách, ktoré hodlal usporiadať vo svojom dome v York Place. Kráľovná ma požiadala, aby som list prečítala, a mne sa hlas roztriasol od vzrušenia pri slovách – výpravná hra v maskách, pevnosť s názvom Chateau Vert a päť dám tancujúcich s piatimi rytiermi, ktorí budú obliehať pevnosť. „Och, vaše veličenstvo...“ vyhrýkla som, no vzápätí som zmlkla.

„Och, vaše veličenstvo, čo?“

„Iba som uvažovala, či by som sa nemohla zúčastniť,“ odvetila som skromne. „Pravdaže, ako divák.“

„Myslím, že vám zišlo na um aj čosi iné,“ odvetila so zábleskom v očiach.

„Uvažovala som, či by som nemohla byť jednou z tanečníc,“ priznala som sa. „To by bolo nádherné.“

„Áno, môžete,“ prikývla. „Koľko dám požaduje kardinál?“

„Päť,“ odvetila som ticho. Kútikom oka som videla, ako sa Anna oprela na stoličke a na okamih privrela oči. Vedela som presne, čo robí. Počula som v duchu jej hlas tak jasne, akoby nahlas kričala: „Vyber mňa! Vyber mňa! Vyber mňa!“

Zabralo to. „Slečna Anna Boleynová,“ vyslovila kráľovná rozvážne. „Kráľovná Mária Francúzska, grófká z Devonu Jane Parkerová a vy, Mary.“

Vymenili sme si s Annou rýchle pohľady. Budeme zvláštne rôznorodá skupina – kráľova teta, jeho sestra kráľovná Mária, dedička Jane Parkerová, ktorá sa pravdepodobne stane našou švagrinou, ak sa naši otcovia dohodnú na vene, a my dve.

„Oblečieme sa do zelenej?“ spýtala sa Anna.

Kráľovná sa usmiala. „Ale áno, isteže,“ odvetila. „Mary, napíšte kardinálovi, že s radosťou prijímame pozvanie, a požiadajte ho, nech nám pošle dvorského majstra, aby sme si mohli vybrať kostýmy a nacvičiť tance.“

„Ja to urobím.“ Anna vstala a podišla k stolu, kde bol pripravený papier, brko a atrament. „Mary má také nečitateľné písmo, že kardinál by si mohol pomyslieť, že odmietame.“

Kráľovná sa rozosmiala. „Ach, naša francúzska učienkyňa,“ poznamenala prívetivo. „Tak to napíšte vy, slečna Boleynová, vašou vybranou francúzštinou... alebo mu napíšete po latinsky?“

Anna neodvrátila pohľad. „Ako prikážete, vaše veličenstvo,“ odvetila pokojne. „Obidva jazyky ovládam takmer plynulo.“

„Napíšte mu, že sa už nemôžeme dočkať, kedy si zahráme v jeho Chateau Vert,“ prehodila kráľovná nenútene. „Aká škoda, že neviete písať po španielsky.“

Príchod dvormajstra, ktorý nás mal naučiť tanečné kroky, spustil neľútostný boj o úlohy v predstavení vedený úsmevmi a najsladšími slovami. Napokon zasiahla sama kráľovná a bez ďalších diskusií nám pridela úlohy. Mne dala rolu Láskavosti, kráľovej sestre kráľovnej Márii najvysnívanejšiu úlohu Krásky, Jane Parkerová mala stelesňovať Húževnatosť... „To jej sadne,“ šepala mi Anna. Jej prisúdila úlohu Vytrvalosti. „Aspoň vidíš, čo si o tebe myslí,“ šepala som jej späť. Anna ma uzemnila pôvabným úsmevom.

Mali na nás zaútočiť Indiánky – v skutočnosti chórisci kráľovskej kaplnky – a potom nás mal kráľ s družinou svojich obľúbencov zachrániť. Upozornili